

ESEJ IZ ONTOLOGIJE

SA NEKIM ZAPAŽANJIMA O
CEREMONIJALNOJ MAGICI

OD

ABHAVANANDA
(ALEISTER CROWLEY)

HRUMACHIS XI OAZA
O.T.O.
HRUMACHIS XI ONIA

בראשית

„O čoveče odvažne prirode, ti umešno stvaralaštvo!
Nećeš ga shvatiti, kao što si razumeo neke proste stvari“

Proročište Zoroastera.

Predstavljajući ovu teoriju univerzuma svetu nadam se samo ostavljanju bilo kakvog dubljeg utiska - da moja teorija ima vrlinu objašnjavanja razmimoilaženja tri velike trenutno postojeće religije - Budizma, Hinduizma i Hrišćanstva, i prilagođavanje istih ontološkim naukama, ne mističnim već matematičkim zaključcima. O Muhamedanstvu neću sada raspravljati bez obzira u kom svetlu odlučili da ga posmatramo (a njegove ezoterijske šole su često ortodoksne); u svakom slučaju, on potpada jednoj od tri glave Nihilizma, Adveitizma, i Dveitizma.

Prvo dolazimo do pitanja mogućnosti koegzistencije Boga i čoveka, uzimajući obične hipoteze o univerzumu, to jest o njegovoj beskonačnosti ili u svakom slučaju o beskonačnosti Boga, ili o beskonačnosti neke materije ili ideje koje zaista postoje.

Hrišćani u kategoriju postojećeg nabrajaju između ostalih i stvari, o kojima, zbog svrhe ove rasprave nećemo raspravljati; Boga, beskonačno bivstvo, Čoveka, Satana i njegove anđele. Čovek je sigurno a Satana verovatno konačno bivstvo. Ovo nisu aspekti jednog bivstva, već odvojene čak antagonističke egzistencije. Sve su podjednako realne; ne možemo prihvatiti mistike reda Kairda kao ortodoksne predstavnike religije Hrista.

Hindusi ubrajaju Bramu beskonačnog u svim dimenzijama i pravcima, nerazdvojjivog od gnostičke Plerome, i Maje, iluzije. Ovo je na neki način antiteza numenona i fenomena, u kojoj je numenon lišen svih predikata sve dok nije postao ugašen pod negacijama po nazivima svih. (Pogledaj uvodni esej Maksa Milera o metafizičkoj Nirvani u njegovoj Damapadi.) Budisti ne izražavaju nikakvo mišljenje.

Razmotrimo osobinu sile u egzistencijama koje su ove dve religije neizmenično začinjale, sećajući se da je hrišćanski Bog beskonačan, a opet raspravljajući o mogućnosti u kojoj ga mi vidimo kao konačnog. U bilo kom izbalansiranom sistemu sila možemo ih sabrati i predstaviti kao trougao ili niz trouglova koji se rastvaraju u jedan. Ukoliko se bilo koja od početnih sila u ovakvom sistemu može razmatrati, ona je jednaka rezultanti ostatka, uzmimo x , svrhu univerzuma, kao rezultantu sila B , S i \check{C} (*Bog, Satana i Čovek*), onda je \check{C} takođe rezultanta B , S i $-x$, tako da možemo da smatramo bilo koju od ove četiri sile nadmoćnijom u odnosu na ostale, i nema razloga da se jednoj sili više priklanjamo nego drugoj, sve su konačne. Ovaj argument hrišćani jasno uviđaju: otud počinje razvojni put Boga od beznačajnog lika Božanstva Stvaranja do neopipljive i samo kontradiktorne aveti sadašnjice. Ako je B beskonačna druge sile nemaju nikakav uticaj na nju. Kao što Vivel kaže, na čudan način kojim anticipira metar *In Memoriam*: „Nijedna zemaljska sila, ma koliko bila jaka, ne može izdužiti žicu ma koliko tanku u horizontalnu liniju koja će biti savršeno prava“.

Takvo određivanje Boga kao beskonačnog implicitno poriče čoveka; da je kojim slučajem on beskonačan bilo bi kraja uobičajnim hrišćanskim razlozima za obožavanje, iako se usuđujem reći da bih i sam mogao da otkrijem neke prilično dobre razloge. (Mislim da je mala verovatnoća da će neko tražiti to od mene.)

Rezultujuća ravnoteža Boga i čoveka destruktivnog u svom obožavanju, je naravno apsurdna. Moramo je odbaciti, jedino ako ne želimo da zapadnemo u Pozitivizam, Materijalizam ili nešto slično. Ako nazovemo Boga beskonačnim, kako onda da posmatramo čoveka i Satana? (Ovaj poslednji u najgorem slučaju sigurno nije njegov sastavni deo). Obmana ne leži u mom prikazivanju apsurdnosti ideje o konačnom bogu (koje je takođe ortodoksno), već u pretpostavci da čovek ne poseduje nikakvu istinsku snagu.¹

U našem mehaničkom sistemu kao što sam gore naglasio, ako bi jedna od sila bila beskonačna, ostale bi ma koliko bile velike, bile i relativne i apsolutno ništa.

U bilo kojoj kategoriji, beskonačnost isključuje konačnost. Osim u slučaju kada je konačnost identični deo te beskonačnosti.

U kategoriji postojećih stvari, prostor je beskonačan, jer na toj hipotezi još uvek radimo bez obzira da li ga materija ispunjava ili ne. Ako se radi o ovom prvom, materija je beskonačno velika; ako se radi ovom drugom materija je beskonačno mala. Da li je materija-univerzum 10^{10000} svetlosnih godina u prečniku ili pola milje, nema nikakve razlike; on je beskonačno mali, zapravo Ništa. Nematematička iluzija koja zaista postoji je ono što hindusi zovu Maja.

S druge strane ako je materija-univerzum beskonačna, Brama i Bog su istisnuti, i mogućnost religije je podjednako isključena.

Sada možemo pomeriti naš fokus, hindusi ne mogu razumljivo objasniti Maju, uzrok svih patnji, iako se veoma trude. Njihov položaj je veoma slab ali najmanje što za njih možemo reći je da su pokušali da prilagode svoju religiju zdravom rasuđivanju, iako su videli kuda vodi Manihejska jeres,² i uništili je, nisu zvanično uvažili sasvim sličan zaključak s obzirom na čoveka, i porekli su egzistenciju ljudske duše kao odvojenu od božanske.

Trismegistus, Jamblihus, Profirije, Beme i mistici uopšte su ovako postupili, iako su povremeno rezervisani iz prilično neobjašnjivih razloga, kao što su i sami Vedantisti.

Čovek je potom opovrgnut, Bog ličnost zauvek nestaje i postaje Atman, Pleroma, Ain Sof, zovite ga kako god hoćete, beskonačan u svim pravcima i kategorijama; poreći ga znači uništiti čitavu raspravu i vratiti nas nazad na naše stare Dvaističke osnove.

Savim saosećam sa svojim nesretnim prijateljem Prečasnim Menselom BD,³ u njegovim ubogim i zanosnim jadikovanjima o logičkim zaključcima Advaitističke škole. Ali na osnovu njegovih temeljnih hipoteza o beskonačnom Bogu, beskonačnom prostoru, vremenu itd., nije moguće izvući nijedan drugi zaključak. Đakon Menson je zatečen u nemogućem položaju u kome ne želi da se odrekne niti svojih premisa niti da raspravlja o validnosti svojih logičkih procesa, već se koči od užasa zbog neizbežnog zaključka; On pretpostavlja da negde nešto mora biti pogrešno, i zaključuje da razum treba koristiti jedino da bi otkrio njegovu sopstvenu podređenost veri, kao što Densen⁴ dobro ističe, vera u hrišćanskom smislu jedina postiže od ubeđivanja na osnovu nedovoljnih dokaza.⁵

¹ Dekart, Lali, Spinoza, Šeling - vidi njihova dela.

² Konceptija Satane kao pozitivne zle sile; niži trougao Heksagrama.

³ Enciklopedija Britanike, Umetnost. Metafizika.

⁴ "Principi metafizike", „Macmillan“.

⁵ Ili kao što reče dečko koji pohađa religioznu nastavu „Vera je snaga verovanja u ono za šta znamo da je istina“. Citiram „Deussen - a“ sa velikim zadovoljstvom jer je to otprilike jedina rečenica u svim njegovim delima sa kojom se slažem. - A.C.

Zašto bi beskonačni ego ispunio nepostojeće telo imaginarnom hranom koju je u mislima na prividnoj vatri skuvao kuvar koga nema? Zašto bi beskonačnost koristila ovako ograničena sredstva, i čak i tada omanula“?

Ovo je sigurno poslednje utočište nestručnosti iako je zasnovana na autentičnim hipotezama o beskonačnosti prostora itd. Advaitistička pozicija Vedantista i velikih Nemaca je neosvojiva, na praktičnom tlu Dvaitisti imaju svu prednost. Fihte i drugi se iscrpljuju pokušavajući da izvru prostu i očiglednu poziciju „Ako sam ego postoji, gde je to mesto ne samo za moral i religiju bez kojih možemo vrlo lako, koje je potrebno za suštinska i neprekidna životna delovanja? Koji je totalni zbir položaja Vedantista? Spolja, „Ja“ sam iluzija. U stvarnosti, pravo „Ja“ je beskonačno, i kada bi imaginarno „Ja“ moglo samo da shvati ko sam zaista „Ja“ kako bi svi mi bili veoma srećni!“ Ovde imamo karmu, prepород i sve moćne zakone prirode koja nigde ni u čemu ne sudeluje!

Nema mesta obožavanju i moralisanju u Advaitističkom sistemu. Sva prividna opravdanja Bhagavagite i etičkih radova filozofa zapadnjačkog Advaitizma su manje-više svesna konfuzija misli. Nikakva lukavost ne može da izvru praktičnu raspravu; iskežena usta Dvaitističkih topova, čuvaju tvrđave Etike, i upozoravaju metafizičare da ne gaze veoma zelenu travu religije.

Najbolji dokaz gluposti pozicije Advaitizma je ta što su ovom pitanju njegovi apologeti posvetili toliko vremena, razmišljanja, izučavanja i ingenioznosti.

Prema tome negde postoji greška. Smelo prihvatam izazov protiv sve predhodne mudrosti, vraćam se najelementarnijim idejama ljudžderskih divljaka, izazivam najzdravije premise i aksiomate, koje su vekovima sa filozofijom prolazile opšte prihvaćenu fazu sjedinjavanja i predstavljale moju teoriju.

Jasno predviđam jednu poteškoću i unapred ću raspravljati o njoj. Ako moji zaključci o ovoj temi nisu prihvaćeni, možemo se smesta vratiti našem predhodnom iritantnom agnosticizmu i potražiti našeg mesiju negde drugde; ako možemo imati zajednički pogled na ovu stvar, mislim da će kasnije stvari ići prilično lako.

Razmotrimo ⁶ Tama! Možemo li filozofski ili realno smatrati da je tama koja je posledica interferencije svetlosti drugačija od tame koja je posledica pukog odsustva svetlosti?

Da li je Jedinstvo zaista identično sa .9 koje se ponavlja? (1 i 0.999999999 prim.prev.)

Ne mislimo li na različite stvari kada naizmenično govorimo o dva sinusa od $60^\circ \sqrt{3}$?

Ćumur i dijamant se očigledno razlikuju u kategoriji boje, kristalizacije, tvrdoće itd, ali da li se baš toliko razlikuju u kategoriji egzistencije?

Treći primer je prema meni najbolji, dva sinusa $60^\circ \sqrt{3}$ su nestvarni, i kao takvi sasvim nepojmljivi barem trenutnoj konstituciji naših ljudskih inteligencija. Razrađeni ni jedan ni drugi nemaju značenje; nerazrađeni oba imaju značenje koje se razlikuje od slučaja do slučaja.

⁶ Racionalizacija nas verovatno neće odvesti daleko ali konstantno i pažljivo proučavanje ovih vanrednih tačaka različitosti može nam pružiti intuiciju ili direktan uvid u ono što želimo na jedan ili drugi način.

Ovako imamo dva izraza oba nestvarna, oba nepojmljiva, a ipak oba predstavljaju razumljive i raznovrsne predstave za naše umove (a to je baš poenta!) iako su u stvarnosti identični i podložni promeni u umnim procesima koji simuliraju to poimanje koje nikad (može se pretpostaviti) ne možemo dosegnuti.

Primenimo ovu ideju na Početak svih stvari, o kome hrišćani iskreno lažu, koga hindusi izbegavaju a o kome budisti uzdržljivo čute, ne suprotstavljajući se čak ni celovitosti smešnih razloga još čudnijih hinduističkih vizionara.

Kabalisti objašnjavaju „prvi uzrok”⁷ izrazom od 0-1 kao što se krug otvara u liniju“. Hrišćanska dogma je uistinu identična jer obe pojme predhodnog i večno postojećeg Boga, iako se kabalisti ograđuju opisivanja ovog skrivenog božanstva sa „Ne“. Kasniji komentatori, ponajpre čuveni⁸ Mekgregor Meters objasnili su ovo Ne „kao negativnu egzistenciju“. Kao što je veliko moje poštovanje prema onom čijim se duhovnim i intelektualnim postignućima divim i kao što sam ponosan na to da mi je dozvoljeno da ga zovem svojim učiteljem,⁸ obaveza mi je da izrazim svoj stav da kada Kabalisti kažu Ne onda misle Ne, i ništa drugo. U stvari zaista tvrdim da sam pronašao središnju dugo izgubljenu Arkanu ovih božanskih filozofa. Nemam ozbiljnih primedbi na konačnog boga ili bogove koji se razlikuju od ljudi i stvari, ustvari, lično u njih sve verujem i priznajem im posedovanje nepojmljive ali ne i beskonačne vlasti.

Budisti priznaju postojanje Maha Brame ali njegove moći i znanja su ograničeni, a negov dan dug kao večnost se mora završiti. Tražim dokaz svuda, čak i u našoj iskvarenoj i osakaćenoj verziji hebrejskih rukopisa, da je Jehova moć ograničena na svaki način. Na primer u legendi o padu Tetragrammaton Elohim morao je brzo da pozove anđele da sačuvaju drvo života, kako ne bi ispao lažov. Da je Adamu palo na pamet da pojede neki plod sa ovog draveta pre nego što je njihov prekršaj bio otkriven, ili da je zmija bila svesna njegovih osobina, Adam bi zaista živio i ne bi umro. Tako je puki slučaj očuvao ostatke već ukaljanog obraza jevrejskog plemenskog fetiša.

Kada je Buda upitan kako su stvari nastale, on je našao utočište u ćutanju, što su njegovi sledbenici vrlo pogodno interpretirali kao shvatanje da ovo pitanje ne teži prosvetavanju.

Shvatam da je Buda (nesumnjivo ravnodušan prema algebri) dovoljno proučavao filozofiju, i imao dovoljno svetovne mudrosti da bi bio svestan da bilo koji sistem koji bi širio ubrzo napada i poništava pronicljivost njegovih brojnih i raznovrsnih protivnika.

Ovakvo učenje koje je on dao može se sažeti sledećom rečenicom „Odakle, kuda, zašto, ne znamo, ali zaista znamo da smo ovde, da ne volimo što smo ovde, da postoji put iz čitave ove odvratne stvari - požurimo i pođimo tim putem!“

Nisam toliko suzdržanog raspoloženja, istrajavam u svojim istraživanjima, i na kraju se dobija odgovor na strašno pitanje i prošlost prestaje da ubacuje svoje probleme u moj um.

Evo vas! Daje se peni za tri trzaja! Izmenite svoje loše argumente.

DOKAZUJEM APSOLUTNOST KABALISTIČKE NULE!

⁷ Izraz čije su korišćenje pažljivo izbegavali - A.C.

⁸ Sačuvao sam ovu prepredenu šalu iz prvog izdanja.

Kada kažemo da je kosmos potekao iz nule, na kakvu nulu mislimo? Pod običnom nulom podrazumevamo „odsustvo ekstenzije“ u bilo kojoj kategoriji.

Kada kažem „Nijedna mačka nema dva repa“, ne smatram, poput stare zablude da „Odsustvo-mačke nema dva repa“, „već da u kategoriji dvorepih stvari ne postoji ekstenzija mačke“.

Ono o čemu nema validnih pozitivnih tvrđenja je ništavilo. Ne možemo zaista reći „Ništavilo je zeleno, teško ili slatko“.

Nazovimo vreme, prostor, postojanje, težinu, glad, kategorijama.⁹ Ako je čovek težak i gladan on se naravno, pored toga, znatno više pruža u svim ovim kategorijama. Nazovimo čoveka X; njegova formula je onda $X^{t+s+b+h+h}$. Ako sada jede, pretaće da se pruža u gladi; ako se odstrani od vremena i gravitacije biće predstavljen formulom X^{s+b} . Prestane li da zauzima prostor i da postoji, njegova formula će onda biti X^0 . Ovaj izraz je jednak 1, šta god X predstavljalo, ako se izdigne do snage 0 (matematički ovo znači 2 ako se ne proširi u dimenziji ili kategoriji“), rezultat je sklad, a nepoznati faktor X se eliminiše.

Ovako Adveitisti zamišljaju budističkog čoveka; njegova ličnost lišena svih osobina nestaje i gubi se, dok se na njeno mesto uzdiže bezlično jedinstvo, Pleroma, Para Brama ili Alah Muhamedovih sledbenika koji obožavaju jedinstvo. (Za muslimanskog Fakira Alah nikako nije lični bog.) Jedinstvo tako ostaje prirodno, proširilo se ono ili ne u bilo kojoj kategoriji, već smo se složili da u nuli potražimo Neuzročno. Da je „pre početka vremena“ postojala 0 TA 0 SE NE BI PROŠIRILA U JEDNOJ KATEGORIJI JER NE BI BILO KATEGORIJE U KOJOJ BI MOGLA DA SE PROŠIRI! Da je naša 0 obična 0 matematike ne bi postojala prava apsolutna 0, jer 0, kao što sam pokazao zavisi od predstave 0 kategorijama. Da one postoje čitavo pitanje bi bilo prosto odbačeno; moramo dosegnuti stanje u kome je ova 0 apsolutna. Ne samo što se moramo rešiti svih subjekata već se moramo rešiti i svih predikata. Pod 0 (u matematici) zaista podrazumevamo 0^n , gde je n konačni izraz prirode svih kategorija ili predikata. Stoga bi naše kosmičko Jaje, iz koga se uzdigao Sadašnji univerzum bilo ništavilo neprošireno ni u jednoj kategoriji, ili grafički predstavljeno 0^0 . Ovaj izraz je u svom sadašnjem obliku besmislen. Otkrijmo njegovu vrednost prostim matematičkim procesom!

$$0^0 = 0^{1-1} = \frac{0^1}{0^1} \left[\text{pomnoži sa } 1 = \frac{n}{n} \right]$$

$$\text{zatim } \frac{0^1}{n} \times \frac{n}{0^1} = 0 \times \infty.$$

Sada množenje beskonačno velikog beskonačno malim rezultira NEKIM KONAČNIM NEPOZNATIM BROJEM PROŠIRENOM U NEPOZNATOM BROJU KATEGORIJA. Kada se odigrala naša velika inverzija dogodilo se da je iz suštine ništavila proširene do konačnosti u bezbrojnim kategorijama nastao neizračunljivo veliki sistem. Samo pukim slučajem, slučajem u najbukvalnijem smislu te reči, pronađeni smo sa rogovima, ljudima, zvezdama, planetama, đavolima, bojama, silama, svim kosmičkim materijama, i sa univerzumom, prostorom i uzročnošću, uslovima koje zajedno ograničavaju i uključuju.¹⁰

Upamtite da nije ispravno reći da je naša 0^0 postojala, niti da nije postojala. Predstava o egzistenciji je bila neformulisana koliko i predstava o pečenom siru.

⁹ Ne mogu ovde diskutovati o prikladnosti predstavljanja kategorija kao dimenzija. To će biti očigledno svakom ko proučava integralne račune, i savakom ko ceni geometrijsko značenje izraza X^4 - A.C.

¹⁰ Uporediti i napraviti kontrast ove doktrine sa doktrinom Herberta Spensera (Prvi principi. Deo. I.), i videti moju „Nauka i Budizam“ radi potpune diskusije o uključenoj razlici. - AC.

Ali 0^0 je konačan izraz, ili ima konačnu fazu, a naš univerzum je konačan univerzum; njegove kategorije su konačne a izraz „Beskonačan prostor“ je sam po sebi kontradiktoran. Predstava o apsolutnom i beskonačnom ¹¹ Bogu je otpremljena u limbo svih sličnih jalovih i škodljivih izvrtanja istine. Beskonačnost ostaje ali samo kao matematičko shvatanje koje je nemoguće po prirodi kao kvadratni koren od - 1. Ovim matematičkim ili polumatematičkim razmišljanjima može se nesumnjivo zameriti što je naš čitav sistem brojeva i manipulisanje njima, samo niz konvencija. Kada kažem da je kvadratni koren iz 1 nestvaran sasvim dobro znam da je tako samo u odnosu na niz 1, 2, 3 itd., i da je ovaj niz podjednako nestvaran ako $\sqrt{3}$, π , $\sqrt[3]{50}$ postavim kao članove ternarne skale, ovo, iako je teoretski ispravno, u praksi je apsurdno. Ako mislim „broj A,B,C“ nije bitno ako napišem 3 ili $\sqrt[3]{50}$; ova ideja je dvosmislena i mi se držimo fundamentalnih ideja svesti sa kojima smo prisiljeni da ih povezujemo sa svime bez obzira da li je to približno ili konačno.

Takođe moja jednačina čudna kakvom se i može činiti ima savršenu i apsolutnu paralelu u logici. Stoga promenimo dvaput tvrdnju „Neke knjige su na stolu“. Negiranjem oba izraza dobijamo „odsustvo-knjiga nije na stolu“, koja sasvim odgovara mojoj obrnutoj jednačini koja se može razumeti. Da obrnem proces šta mislim kada kažem „Neke svinje, ali ne crna svinja nisu u svinjcu“. Podrazumavam da je crna svinja u svinjcu. Sve što sam učinio jeste da predstavim obrtanje kao promenu, više kao drugačiji način izražavanja. „Promena“ ne znači da ja zapravo mislim ovo ili ono, jer promena za nas uključuje predstavu o vremenu. Čitava stvar je nepojmljiva racionalizaciji, ali ne i misli. Takođe obratite pažnju na to, da ako kažem „Odsustvo knjiga nije na stolu“, ne mogu da ga obrnem u „Sve knjige su na stolu“ već samo „Neke knjige su na stolu“ Ova tvrdnja je „Ja“ tvrdnja a ne „A“ tvrdnja. Greška je Adveitista što je to tako, a mnogo školaraca se i za manje hranilo sa okvira kamina.

Postoji još jedan dokaz, dokaz izuzimanjem. Prikazao sam, a metafizičari su praktično priznali ovu obmanu koja priliči Dvaitizmu i Advaitizmu. Treće, jedina preostala teorija, *ova* teorija, mora biti istinita, koliko god to bilo neverovatno i teško za asimilaciju.¹²

„Prijatelju moj, prijatelju mladi, čini mi se da čujem nekog hrišćanskog klerika kako kaže ovo sa prizvukom duboke mudrosti koja nije lišena sažaljenja, kako se udostojava da sa nezrelom i bezumnom bezobzirnošću postavi pitanje „Gde je *Uzrok* ove istinski veličanstvene promene?“

Tačno ovde teorija uzdiže na nebo svoj najjači bastion! Nema i ne može biti nikakvog uzroka. Da se 0^0 proširila u uzročnosti ne bi došlo ni do jedne promene.¹³

Stoga mi smo ovde bića u konačnom univerzumu, vremenu, prostoru i uzročnošću koji su (nepojmljivi kakvim se i čine) konačni sa našom individualnošću i svim „iluzijama“ Advaitista koje su stvarne onoliko koliko se to praktično čini našoj normalnoj svesti.

¹¹ Ako pod „beskonačno veliki“ mislimo samo „neodređeno veliki“ kao što bi nam matematičari verovatno rekli, mi naravno počinjemo sa same tačke na koju ciljamo, viz, „Ecrases l'Infini“. - A.C.

¹² Mogu napomenuti da je razlika između ove i standardne teorije imanencije univerzuma trivijalna, verovatno čak samo i verbalna. Kako god, njena prednost je ta što priznavanjem ništavila kao postojećeg izbegavamo bilo kakvo neophodno objašnjenje. Kako je ništavilo nastalo, pitanje je koje ne zahteva odgovor.

¹³ Videti Pitanje Kralja Milinde, Deo. II. Str.103.

Kako Šopenhauer po uzoru na Budu ističe, patnja je neophodan uslov ove egzistencije.¹⁴ Rat suprotnih sila koje se međusobno melju dajući tako konačnu rezultantu mora izazvati beskonačnu agoniju. Možda ćemo jednog dana moći da transformišemo kategorije emocija sa sigurnošću i lakoćom kojom sada transformišemo kategorije sila, tako da će za nekoliko godina Čikago možda uvoziti patnju u sirovom stanju i pretvarati je u konzerviranog lososa, ali u sadašnjem trenutku primenjuje se samo obrnuti proces. Kako ćemo onda pobeći? Možemo li očekivati da se čitav univerzum razbije i tako vrati u stanje 0⁰? Naravno da ne možemo. Prvo, nema razloga zašto bi se ova celina razbila: $\frac{x}{y}$ je promenljivo koliko i x.

Što je još gore, kategorija uzročnosti je već formirana a njena inercija je povoljna da ovakvom procesu gigantskih razmera suprotstavi opasan kamen spoticanja.

Mi pred sobom imamo užasan zadatak. Lako je pustiti stvari da idu svojim tokom, keziti se i znati da su stvarne dok sve ne utone u konačno jedinstvo koje može ili ne može biti donekle podnošljivo. Ali dok čekamo?

Sada se uzdiže pitanje slobodne volje. Uzročnost verovatno nije sasvim proširena u svojoj kategoriji¹⁵ i to je okolnost koja ostavlja prostora delimičnoj količini slobodne volje. Da ovo nije ovako kako jeste to ne bi imalo velikog uticaja, jer ako zateknem sebe u dobrom stanju to samo pokazuje da me je moja sudbina dovela dotle. Mi smo, kao što Herbert Spenser primećuje, samoobmanuti predstavom slobodne volje, ali ako tako stoje stvari onda ništa ne bi bilo značajno. Ako Herbert Spenser ipak greši, što se čini malo verovatnim onda je naš razlog validan, i stoga bi trebalo da potražimo pravu stazu i da pođemo njome. Prema tome ovo pitanje ne bi trebalo da nas muči.

Ovde onda vidimo upotrebljivost morala i religije i svega ostalog iz vreće obmana. Sve ovo su dobre ili loše metode za naše oslobađanje od univerzma.

Pitanje koje se usko povezuje sa ovim je pitanje o volji boga. Ljudi su ubeđeni da je beskonačna inteligencija zasigurno radila na ovom kosmosu. Ja kažem da nije tako! Nema inteligencije koja dela vredne tog imena. Zakoni prirode se modu podvesti pod jedan - zakon inercije. Sve se kreće u pravcu koji je određen stazom manjeg otpora: vrste nastaju, razvijaju se i umiru kao što to određuje njihova kolektivna inercija. Ovom zakonu podleže sve osim slobodne volje; sam zakon sudbine je po formi i suštini identičan sa njime.¹⁶

Kao i oko *beskonačne* inteligencije, svi filozofi bilo kog stanovišta se slažu da su sve-ljubav i sve-moć neusklađeni. Živi dokaz za ovo je postojanje univerzuma.

Deisti ne treba optimista da mu pravi društvo; kada su kod svog ognjišta sve je dobro, ali čim isplove u hladan svet dožive tužan brodolom.

Zbog toga su oni koji žele da potkrepe religiju toliko željni da dokažu da je egzistencija smo privremena i relativno nevažna ili nepostojeća; krajnji ishod je naravno uobičajena autodestruktivna Advaitistička zbrka.

¹⁴ Takođe pogledati Hakslijevu „Evolucija i Etika.“

¹⁵ Sama uzročnost je ne shvatljiva ideja, sporedna i u svojim ograničenjima primenjena na htenje, *H. Spenserov citat*. Samo ovo razmatranje trebalo bi da doda veliku težinu Agnostičkom i *à fortiori* budističkom položaju.

¹⁶ Vidi H. Spenserov „Prvi principi“, „Spoznatljivo“, za pristojan pregled činjenica na kojima je zasnovana ova generalizacija; što on zaista umalo da ne stvori u toliko mnogo reči. Može se primetiti da je ovaj zakon sasvim aksiomatičan, a njegova suprotnost veoma teška, ako ne i nemoguća za mentalno formulisanje.

Pravila moralnosti religije su prema tome od koristi, od vitalnog značaja za nas, a gušenje još snažnijih sila kao što su sile prirode i čoveka. Ako zakon i red ne preovlađuju ne možemo imati neophodan mir i resurse za istraživanje, za učenje koje ne možemo da dovedemo pod našu kontrolu, kao i sve divergentne fenomene našeg zatvora; radom koji preduzimamo konačno ćemo biti u stanju da srušimo zidine i otkrijemo tu slobodu koju je nesmotrena inverzija porekla.

Mistična pravila pseudo Zoroastera, Bude, Čankaracharya, pseudo Hrista i ostalih, samo naprednim studentima služe za direktan napad na problem. Naše sluge, vojnici, advokati, svi oblici vlade omogućavaju ovaj naš plemeniti rad i najozbiljnija moguća greška je rugati se ovim poniznim ali vernim sledbenicima velikih umova sveta. Koji su onda najbolji i najlakši metodi za dostizanje našeg rezultata? Kako ćemo smrtničkim jezikom saopštiti umovima ostalih prirodu krajnjeg ishoda koji je toliko izvan jezika, koji zbunjuje čak i maštu najpronijljivijih? Verovatno će nam pomoći da opišemo razliku hinduističkih i budističkih metoda i ciljeva velikog rada.

Hinduistička metoda je zaista mistična u naj bukvalnijem značenju te reči, jer kao što sam pokazao Atman nije beskonačan i večan; jednog dana će sigurno potonuti sa ostalim silama stvaranjem beskonačne bezlične ličnosti, *određivanjem* nje kao takve, sve religije osim budizma i verujem kabalizma nastojale su da ponište sopstvenu ličnost. Budisti ciljaju tačno na ugasnuće; hidusi poriču i ukidaju njenu konačnost stvaranjem Apsoluta.

Kako se ovo ne može izvesti u realnosti, ovaj proces je varljiv, a ipak koristan u ranim stadijumima - u svakom slučaju sve do četvrtog stadijuma Dijane, gde je buda smešta, iako jogiji teže da dosegnu Nivirkalpa Samadi, poistovećujući Mokašu sa Nirvanom. U prvoj tvrdnji ne vidim razlog za njihovo pobijanje: poslednju tvrdnju sada moram odbaciti da bih je prihvatio.

Zadatak budističkog osamljenika je prilično težak; on mora uroniti u svaku česticu svog bića u jednu zamisao: ispravna gledišta, aspiracije, reč, dela, život, snaga volje, meditacija, zanos, takvi su stadijumi njegovog oslobođenja koje se razbija u borbu protiv zakona uzročnosti. On ne može da spreči uticaj prošlih uzroka, ali zato može da spreči uticaj sadašnjih uzroka na budućnost. Egzoterični hrišćanin i hinduista više se oslanjaju na drugu osobu koja će to uraditi za njih, i dalje su zaslepljeni žeđu za životom i individualnom egzistencijom, najužasnijom preprekom od svih, zapravo negacijom samog objekta čitave religije. Šopenhauer pokazuje da je život obezbeđen voljom-za-život, i osim u slučaju da Hrist (ili Krišna kao što može biti slučaj) uništi ovaj svet superiornom snagom (što je zadatak koga se i sama svemoć užasava) veoma strahujem da će večni život, a samim tim i večna patnja, radost i promene svih vrsta biti njihova melanholična sudbina. Ovakve osobe su zapravo same sebi neprijatelji. Međutim mnogi od njih pogrešno veruju da će samim tim što su bili „nesebični“ ispuniti svoja srca predanošću prema voljenom Spasitelju i ovaj slučaj je svojim krajnjim ishodom toliko sličan ranijim stadijumima samog Velikog Rada da je došlo do glupe zabune; Ali umesto svega toga praksa je bila sredstvo dovođenja nekih poklonika na istinsku stazu mudrosti, što nije zvučalo baš obećavajuće inteligentnijima.

Ezoterični hrišćani ili hinduisti usvajaju središnju stazu. Nakon što je projektovao apsolutno iz svoje svesti on nastoji da ujedini svoju svest sa svešću apsolutnog i naravno njegova ličnost je uništena u tom procesu. Ipak se treba plašiti toga da svaki adept prečesto počinje na toj stazi, sa namerom da uzdigne svoju ličnost do krajnjih granica; ali njegov metod je toliko blizak onom istinskom da se njegova težnja uskoro koriguje, kao da je automatske prirode.

(Matematički analogno ovom procesu je prouzrokovati ostvarenje poništenja samog sebe držanjem četvrte dimenzije uvek prisutne u svojoj svesti.)

Varljiva priroda ove predstave beskonačnog Atmana je dobro potkrepljena samim dokazom o egzistenciji beskonačnog koju je dao taj najistaknutiji kasniji vedantista Swami Vivekananda (nema nikakve veze sa imenom ¹⁷ firme preko ulice). „Razmišljajte o krugu“ kaže on. „Vrlo brzo ćete postati svesni beskonačnog kruga koji opisan oko vašeg početnog malog kruga.“ Zabluda je očigledna. Veliki krug uopšte nije beskonačan već je ograničen ovim malim krugom; ali oduzimanje malog kruga je pravi metod ezoteričnog hrišćana ili mistika. Ovaj proces nikada ne može biti savršen, jer koliko god je mali krug njegov odnos sa velikim krugom je i dalje konačan. Čak da i za trenutak dozvolimo sebi da kažemo da je Apsolutno zaista dostižno, zar je ništavilo konačnosti koja je povezana sa njome zaista identična sa ništavilom koje se direktno dostiže budističkim Arahatom? Uporno se držeći svog predašnjeg stava, ovo teško mogu poreći. Svest o Vali ¹⁸ apsolutnog se zaista više beskonačno širi nego što se beskonačno smanjuje, kao što će nas i on sam uveriti. Istina, Hegel kaže „Čisto bivstvo je čisto ništa“! I istina je da beskonačna toplota i hladnoća, radost i tuga, svetlo i tama i svi drugi parovi suprotnosti ¹⁹ isključuju jedno drugo; ipak se veoma plašim ovog apsolutnog! Možda su njegova radost i tuga predstavljeni u fazama, baš kao što su 0^0 i konačnost faze identičnog izraza, ja imam podjednake izgleda samo kada sam sa prave strane ograde!

Budista ne ostavlja mogućnost za ovako nešto; u svim svojim kategorijama on je neproširen. Iako same kategorije postoje, on je zapravo $0^{A+B+C+D+E+...+N}$ i nesposoban je za bilo kakvu pojmljivu promenu, osim u slučaju ako zamislimo Nirvanu koja se neshvatljivo deli Nirvanom, što pod pretpostavkom da ove dve Nirvane imaju identične kategorije rezultira nastajanjem autentične 0^0 , čak i tada bila bi neophodna dalja promena pre nego što bi moglo da dođe do neke ozbiljne podvale. Ukratko, što se tiče ove mogućnosti smatram da možemo osloboditi naše umove od bilo kakvih upozorenja.

Stoga zrelo razmišljajući promišljeno nalazim svoje utočište u trostrukom dragom kamenu.

Namo Tasso Bhagavato Arahato Sammasambuddhasa!²⁰

Neka u buduće ne bude nikakvih rasprava iz klasične filozofije i religije! U svetlu ovog izlaganja antiteze numena i fenomena, jedinstva, višestrukosti i njima sličnih su pomirene i jedino pitanje koje preostaje je otkrivanje najzadovoljavajućih sredstava za dostizanje Nirvane - ugašenje svega postojećeg, znanstvenog ili čuvstvenog, konačno i potpuno ugašenje, potpuno i apsolutno ugašenje. Ovim rečima možemo samo nagovestiti Nirvanu, stanje koju transcendentalno razmišljanje ne može prevesti na jezik misli. Sa tačke gledišta razmišljanja ugašenje je potpuno; nemamo argumenata za raspravu o onome što je nezamislivo. Moramo odustati od daljeg delovanja u ovom pravcu. Ovo je odgovor onima koji optužuju Budu da svoje Arahate (i sebe) baca od Samasamadija do poništenja. Zamoliću vas da na prvom mestu zapazite to da moje rešenje Velikog Problema dozvoljava koegzistenciju neodređenog broja sredstava koja čak ne moraju biti međusobno uskladiva: karma, preporod, providenje, molitva, žrtva, baptizam; ima mesta za sve.

¹⁷ Svami Vive Ananda, gospođa „Horos“, za čiju prošlost treba konsultovati izveštaje iz kriminalnog prava.

¹⁸ „Wala“, onaj čije se delovanje povezuje sa bilo čime, npr. „Jangli Wala“, onaj ko živi u džungli, ima posla sa džunglom, *i.e.* divljak ili šumar.

¹⁹ Hinduisti smatraju ovo dobrim kao i svako, i nazivaju Atman *Sat-Chit-Ananada*, što je iznad parova suprotnosti, pre na Hegelovim putevima pomirenja (pre nego li identiteta) suprotnosti u glavnoj ideji. Odbacili smo beskonačnost kao izmišljotinu morbidne matematike, ali u bilo kom slučaju isto opovrgavanje se odnosi na Boga. - A.C.

²⁰ Pozdravljam te Blagosloveni, Savršeni, Prosvetljeni!

Na osnovu starih i nadam se, sada konačno diskreditovanih hipoteza o beskonačnom bivstvu, oni koji podržavaju ove raznovrsne zamisli ili ideje implicitno poriču, dok ih eksplicitno potvrđuju. Takođe, primetite da je Kabalistička ideja o vrhovnom Bogu (i bezbrojnim hijerarhijama) sasvim uskladiva sa ovom teorijom, pod uslovom da ovaj vrhovni Bog nije beskonačan.

Vratimo se sada na naša oružija. Napredniji Jogiji istoka su se, poput nekonformista kod kuće, praktično odrekli ceremonije zbog jalovosti. Kako god još uvek imam da spoznajem kakvi su je to disidenti zamenili! Ovo smatram greškom sem ako se radi o veoma naprednom Jogiju, jer zaista postoji magijska ceremonija, zdrava i direktna, čija je svrha beznadežno pogrešno shvaćena, u svakom slučaju u skorijim vremenima.

Niko više nema sumnje u to da je samo meditacijom moguće shvatiti neposredne uslove našeg bivstva. Ako neko uzvratiti da više voli oslanjanje na slavljenog spasioca ja ću mu prosto reći da je on u odnosu na onoga koga sada pominjem niko i ništa.

Meditacija je stoga sredstvo; ali samo vrhovno sredstvo. *Tajmsova* rubrika mučenja je vrhovno sredstvo za susretanje sa gospodinom koji žvaće slamčicu i nosi smeđi polu cilindar, mantil i zelenu kravatu i koji je bio na *soirée*-u Karlton Kluba prošlog ponedeljka uveče, u to nema sumnje! ali ovo sredstvo se retko ili nikad ne koristi u sličnim slučajevima krave-slona koja žudi za svojim bikom u džunglama Cejlona.

Ne može svako meditirati; nemaju svi sposobnost, a vrlo malo ima priliku za to (ponajmanje na zapadu).

U svakom slučaju ono što istočnjaci zovu „usredsređenost“ je priprema od suštinskog značaja čak i za ranije stadijume prave meditacije, a čak i pre toga mora se imati gvozdena snaga volje.

Pod meditacijom ne podrazumevam samo „razmišljanje o“ nečemu ma koliko duboko, već apsolutno suzdržavanje uma od kontemplacije o nekom predmetu bez obzira na to da li je prost, delikatan ili potpuno duhovan.

Sada se prava magijska ceremonija potpuno usmerava ka doseganju ovog cilja i formira veličanstveno vežbalište za one koji još nisu izgrađene mentalne atlete. Na taj jedan objekat ceremonije se konstantno ukazuje delom rečju i mišlju, i kvantitetom i kvalitetom. Svako kađenje, čišćenje, isterivanje, prizivanje i dozivanje uglavnom podseća na jednu jedinu svrhu sve dok ne dođe uzvišeni trenutak, kada se svako vlakno tela, svaki kanal sile svesti istegne u jednom nadmoćnom naletu volje u željenom pravcu. Ovakav je pravi smisao svih naizgled čudnih uputstava Solomona, Abramelina i ostalih uglednih mudraca. Kada čovek prizove i savlada takve sile kakve su Taphtarharath, Belial, Amaimon, i velike sile elemenata, onda mu se sa sigurnošću može dozvoliti da prestane da misli; jer univerzum, nepotrebno je reći, uključujući i mislioca postoji samo vrlinom misliočevog razmišljanja.²¹

Ipak na jedan drugi način magika je glavno vežbalište za Arahat. Pravi simboli zaista bude one makrokosmičke sile čije su utvare, i na ovaj način moguće je umnogome uvećati magijski „potencijal“, da pozajmim elektrotehnički termin.

²¹ Pogledati Berklija i njegove interpretatore zbog zapadnjačkog oblika ovih istočnjačkih površnosti. Kako god, Haksli dovoljno neobično izriče ovu tvrdnju u skoro tri reči.- A.C.

Naravno, ima loših i nevažćih procesa koji više teže ka rasipanju ili pobuđivanju umnog materijala nego ka kontrolisanju istog; ovakve procese moramo odbaciti; ali postoji prava magijska ceremonija, centralna arkana kakva dolikuje istoćnjaćkom i zapadnjaćkom praktićnom transcendentalizmu. Ne treba napomenuti da ako bih je znao ne bi trebalo da je obelodanim. Stoga potvrđujem validnost kako praktićnog dela Kabalistićke tradicije tako i onih uzvišenih oblasti misli kroz koje smo putovali tako skoro i sa toliko teškoća.²²

Ima osam udova joge: moralnost i vrlina, kontrola tela, kontrola misli i kontrola sila koje vode do koncentracije, meditacije i zanosa.

Tek kada se ovi poslednji dosegnu i kada se proćiste uklanjanjem kako prostih tako i delikatnih objekata iz njihovih sfera, mogu se shvatiti i poništiti suptilni grubi uzroci, nerođeni uzroci ćije je seme posejano sa teškom mukom; tako da se Arahat sasvim ukida u konaćnom ugašenju Nirvane ćak i u ovom svetu bola u kom se mora ostati dok se prastari uzroci potpuno ne shvate (jer ćak ni sam Buda ne moće da okrene unazad Toćak Zakona). Njegovo izvesno predosećanje priblićzavanja Nirvane je toliko intenzivno da ga kupa u nedokućivom okeanu poimanja neposrednog blaćenstva.

AUM MANI PADME HUM

Production: ॐ & Ψ
Digital Imprimatur: DCLXVI

²² Na putevima silogizma predloćeno mi je moguće mistićno preobraćenje sistema Vedante:

BOG-BIVSTVO (PATANĐALI)
BIVSTVO-NIŠTA (HEGEL)
BOG-NIŠTA (BUDIZAM)

Ili rećeno jezikom religije: svako moće priznati da je monoteizam uzvišen uvođenjem ∞ simbola, ekvivalent panteizmu. Panteizam i Ateizam su zaista identićni kao što protivnici oba prvi to priznaju.

Ako se ovako zaista podućava moram ponuditi svoje izvinjenje, jer je pomirenje naravno kompletno. - A.C.
